

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Participarea preoților în administrația cooperativelor și băncilor populare

Biserica noastră ortodoxă se încadrează în principiul națiunii într'un chip atât de firesc, încât nu este latură de activitate de unde ar putea lipsi duhul ei moralizator. Fără nici o tendință de dominare pământească, ci numai cu hotărârea de a contribui la dezvoltarea virtuților membrilor ei și cetățenilor statului, pătrunde în toate acțiunile obștești, sfântindu-le și curățindu-le. De aici lipsa oricărui conflict între Biserică și Stat.

Bazată pe acest principiu de armonică și firească conlucrare, preoțimea și-a extins păstoria în toate trebuințele poporului și a devenit un element indispensabil unei munci cinstitute. Orice acțiune comună pentru a-și primi pecetea moralității, era consfințită de prezența preotului. Această bogată activitate a preotului, l-a făcut să-și atragă stima și dragostea neamului și numai unele mici excepțiuni, cu caracter efemer și disparent, i-au adus ponegriri și defăimări. Dar tocmai excepția, întărește regula.

Au fost vremuri și oameni cari, dintr'un spirit de greșită înțelegere a rolului preotului, i-au aruncat învinuiri nemeritate și i-au știrbit posibilitatea refacerii morale în anumite direcții din viața neamului. Și aceasta s'a făcut cu nesocotirea totală a dovezilor sănătoase, adunate în trecutul destul de apropiat.

Se știe, că în Iulie 1940 fostul Ministru de Culte Radu Budișteanu a dat decizia Nr. 34.299 prin care se interzice, în mod categoric, membrilor clerului de a participa în consiliile de administrație ale cooperativelor, băncilor populare și orice institute de credit. Situația aceasta s'a menținut și în noua decizie Nr. 9349 din Februarie 1941 prin care fostul Ministru de Culte General Radu Rosetti, a îngăduit participarea membrilor clerului în conducerea și administrarea cooperativelor și băncilor populare de ajutor mutual al clerului, iar în toate celelalte cazuri erau opriți a participa, sub sancțiunile legii. Institutul Național de Cooperatie, ca și Biserica, arătau necesitatea participării preoților la opera de îndrumare și conducere a cooperativelor și băncilor populare.

S'a mai admis, în mod tacit, alegerea și funcționarea membrilor clerului ca cenzori și la cooperative, bănci populare, etc. Aceasta este situația de astăzi, referitor la dreptul preoților de a participa în conducerea unităților cooperative.

Sf. Sinod discutând pozițiile acestei deciziuni în ședința delă 20 Octombrie 1941, a decis:

Menține vechea Decizie a Sf. Sinod din 20 Martie 1935 în virtutea căreia preoții nu pot fi directori și casieri la bănci și cooperative. „Admite însă ca preoții să facă parte din consiliile de administrație ale tuturor acestor instituțiuni cu caracter umanitar (bănci populare, cooperative și obști) și de ajutor reciproc (băncilor populare și cooperativelor clerului) pentru bunele servicii de îndrumare morală și creștinească ce le pot da prin prezența și sfatul lor“.

Față de acest punct de vedere, nu s'a dat nici un răspuns.

Mișcarea cooperativă, pornită de Statul nostru, cuprinde în sine un mijloc de ajutorare reciprocă, deci are un „caracter umanitar“, pe care Biserica crede de datorie să-l ajute. Câte scopuri etice și culturale nu atinge cooperația în viața neamului și Biserica tocmai aici să fie absentă? Nu se poate! Preoțimea își reclamă acest drept de a fi propoveduitoarea principiilor creștine și'n acest compartiment al vieții.

Vom aminti apoi împrejurarea, că nicăiri nu se reclamă mai multă onestitate decât în cooperație, unde se administrează a-veea comună. Și în haosul acestor împrejurări obședate de pofta câștigului nemuncit, cine poate pre-

zenta garanția morală a curățeniei dacă nu preotul! Dacă nu în totalitatea cazurilor, apoi în marea majoritate numai el poate fi pilda unei cinstitute chivernisiri. Dovadă nenumăratele cazuri, unde prezența preotului e cerută cu insistență și spre regret, nu se poate aproba dip. motivele cunoscute.

Pentru cine vrea să înțeleagă ce putere de încredere în conducerea cinstită a cooperativelor prezintă prezența preotului, să cumpanească rolul jucat de preoțimea ardeleană în viața băncilor românești din vremurile de vitregă stăpânire. Când stăpânirea căuta să distrugă orice putere de rezistență a neamului nostru, atunci s'a pornit mișcarea fruntașilor intelectuali și țărani, având în mijloc pe preot, pentru crearea institutelor de credit. Țăranul român știa, că unde este părintele lui acolo trebuie să fie și el.

Toate aceste institute au numărat cu legitimă mândrie pe preot ca membru al comitetului de direcție. Și statul n'a venit să interzică, această încredințare.

Și atunci ca și astăzi, preotul îndeplinea aceste încredințări fără nici o remunerație și numai în interesul binelui obștesc. Se făcea deci o operă națională și nu comerț.

(continuare în pag. 2)

Evangelia

Matei c. 9, sth. 27—35.

Drumul vieții noastre pământeste este presărat cu atâta suferință, încât adesea auzi rostindu-se judecata de osândire: nu face să trăiești! Cine cercetează însă mai de aproape împrejurările vieții și caută mereu să-și îndrepteze pașii faptelor și gândurilor sale, spre împlinirea unui fel mai presus de vremelnice lucruri lumești, adică slujirea lui Dumnezeu, pentru același viată își primește prețul ei dumnezeiesc. Suferința va fi mai puțin apăsătoare, căci nu va rătați dela drumul cel adevărat.

Nu tot așa este cu omul lipsit de înțelegerea rostului vieții. Acesta va fi copleșit de împrejurări și va rătați în drumul vieții, neștiind să afle șinta ce trebuie urmată.

Este de mare folos a ști, că nu în faptură sau sănătate, nici în frumusețe sau mărire, nici știință sau iscusință, nici în bogății sau meșteșuguri, nici în veselii, bucurii sau mângăeri, nici în nădejdi și făgăduințe, nici chiar în toată împlinirea doririlor noastre; vom putea afla rostul vieții noastre.

Cu cât sufletul se desparte de pământ și de el însuși, cu atât gândurile sale și faptele se unesc cu Dumnezeu. Ca să înțelegi bine însă acest adevăr, este necesar să „vedem” că fără Evangelia lui Iisus, care trebuie înțeleasă și trăită, nu vom putea sfărâma învelișul preocupărilor lumești pentru a merge pe drumul luminat al faptelor bune.

Și pentru a ajunge la această „vedere” ne trebuie credința în Domnul. Cei doi orbi, ca și orbul din naștere vindecat în alte împrejurări, și-au primit lumina ochilor datorită credinței tari în Iisus. Același lucru trebuie și omului de azi, sau neamurilor învolburate în focul războiului, pentru înțelegerea rostului vieții.

Și cum unul fiecare căutăm justificare în fața acestei cerințe, prin credința ce-o avem, va trebui să adâncim această credință.

Cei doi orbi au mărturisit credința lor în Iisus-Dumnezeu, deși nu l-au văzut nici odată. Au auzit despre El, sau despre minunatele tămăduiri; dar în același timp au auzit și vorbele de ocară ce fariseii le rosteau despre El: „Cu Domnul dracilor, scoate dracii”. Deci gândul lor era frământat de vâlmășala părerilor rostite despre Domnul.

De unde dar totuși credința aceea mare, ce le-a adus lumina ochilor?

Din convingerea lăuntrică în atârănarea lor de o putere mai presus de ei și când au simțit, că au în față pe Iisus, credința aceasta „trup s'a făcut”.

Noi la fel, vor zice cei mulți avem credință în Iisus. Numai cât credința noastră se datorește parte moștenirii părințești, parte mărturiei Sf. Scripturi care vorbește despre Domnul. Îndată ce „creștința” aceasta întâlnește în cale alte păreri sau mijloace de viață, o lăpădam și ne însoțim traiului zilnic bazat pe îndrumările întunecoase ale acestora. E deci o credință înjumătățită, credem în Iisus, dar în același timp și'n lume și poștele ei.

Și acum să-ne întoarcem la viața noastră: nu suntem necredincioși, dar ne trebuie însușită credința lăuntrică a orbilor, că adică nimic nu poate să lumineze faptele vieții decât evangelia lui. Atunci credința noastră, va muta și munții faptelor rele,

Mântuirea noastră proprie cât și izbăvirea neamului, pot veni numai prin credință. A trăi având la temelie viața această credință, însemnează a vedea lumina vieții.

Pr. T. Ciuruș

Din poeziile lui N. IORGA

Glosă

Când ai un scop, el te susține,
Dar, când nu poți a mai
învinge,
Nimic pe lume nu te-atinge
Căci ai rămas singur cu tine.

Nu vei cădea în desperare,
Cum mângăieri nu-i căuta;
Tu aperi conștiința ta,
Și nu cunoști alte hotare.

Dragostea lui Dumnezeu

Dragostea lui Dumnezeu față de om premerge dragostei omului față de Dumnezeu.

Cine știe, dacă ar avea cândva copilul dragostea față de mama sa, dacă n'ar simți mai întâi dragostea mamei față de el.

Tot așa niciun om nu se poate aprinde în dragoste față de Dumnezeu, până ce nu simte mai întâi flacăra de nestins a dragostei lui Dumnezeu față de el.

Participarea preoților în administrația cooperativelor și băncilor populare

(urmăre din pag 1-a)

Dacă în trecutul vitreg și'n cel apropiat, preoțimea s'a dovedit un element cinstit și de real folos cooperăției și băncilor credem, că și astăzi prezența ei în organele de conducere a unităților cooperative nu poate fi decât absolut necesară. Poporul așteaptă prezența preotului iar aceasta își pretinde un drept

al său și nu o „neguțatorie”. Conducerea actuală a Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor, prezintă toată înțelegerea justă a acestei cauze și rugând pe Dl Ministru să binevoiască a reda preoțimii un drept al său suntem în convinsă că aceasta nu va întârzia.

Pr. T. Ciuruș

Episcopul N. Colan la Academie

de Sergent Ion I. Pogana

... Academia Română, s'a adresat omânilor de pretutindeni — realizând întâia mare unire sufletească a poporului român.

Era firesc, deci, ca Academia Română să aleagă ca membru pe episcopul Nicolae Colan, dela Cluj, cum l-a ales membru de onoare și pe d-l N. P. Smochină cunoscutul luptător transnistrian.

Episcopul Nicolae Colan este un bloc de granit — infipt puternic în Ardealul de Nord.

Nimic n'a putut stinge farul de lumină pe care-l ține cu vrednicie. Ceeace nu mai este îngăduit să se propage prin școală și publicații, răspândește prin litera evangheliei arhireul dela Cluj, care susține o vie acțiune spirituală printre Românii din Ardealul de Nord.

Este conducătorul spiritual al acestor frați, cărora le astâmpără focul inimii — prin citirea din cărțile sfinte — în dulcele glas”
(Din G. Tr.)

Sărbătorirea P. S. S. Episcopului NICOLAE COLAN

Cu prilejul alegerii ca membru activ al Academiei Române a P. S. S. Episcopului Nicolae Colan, societatea românească din capitala Ardealului a ținut să prezinte felicitări înaltului ierarh. Un număr însemnat de intelectuali români, în frunte cu dl prof. Emil Hațieganu, reprezentanții Bisericii române-ortodoxe, delegația Societății Femeilor Ortodoxe Române, corul Catedralei ortodoxe și un grup de tineri teologi, studenți și elevi, s'au înfățișat Duminecă înainte de masă la reședința Episcopului care a primit felicitările în marea sală de recepție.

Păr. consilier eparhial Vasile Sava, în cuvinte simțite a tălmăcit urările de bine ale Bisericii ortodoxe ardelenice, dl prof. Emil Hațieganu într-o înflăcărată cuvântare a exprimat recunoștința obștei românești față de activitatea neobosită a P. S. S. Episcopului Nicolae Colan, felicitându-l călduros pentru alegerea Sa ca membru activ al Academiei Române. În numele Societății Femeilor Ortodoxe Române a vorbit d-na prezidentă Barițiu, iar omagiul ti-

neretului a fost prezentat în numele societății studenților Academiei teologice „Credința Ortodoxă”, de teologul Oprea. Tuturor le-a răspuns mulțumind P. S. S. Episcopul Nicolae, care vădit emoționat de manifestația de dragoste și renoștință, a ținut să sublinieze că consideră distincția, ce i s'a adus, ca o cinstire a Bisericii în slujba căreia a muncit și până acum și va munci și de azi înainte.

Solemnitatea la care și-a dat aportul și corul Catedralei, de sub conducerea păr. consilier Laurențiu Cărea, prin câteva cântece, frumos executate, a fost o caldă și spontană manifestație de dragoste și recunoștință a poporului românesc din Ardeal, în semn de mulțumire pentru acela care îi îndrumă pașii pe cărările adevărului și ale izbăvirii.

(Tribuna Ardealului,
din 9 Iunie 1942).

Organizați
REUNIUNI
DE FEMEI

Opera samariteană a Bisericii

Creștinii de totdeauna au măsurat bunătatea inimii cu iubirea. Ești cu atât mai creștin, cu cât pui o miză mai mare în iubirea aproapelui. Mila și îndurarea, pe care o arată „celui mai mic”, definesc personalitatea morală a fiecărui creștin. Iubirea a produs cele mai bune exemple umane, ura monștrii apocaliptici. Dacă n'ar fi slăvit-o poezii, e destul ce-a spus S. Pavel despre ea.

Biserica trăiește din dragoste și lumea se hrănește cu sucul dător de viață al iubirii. Incetează iubirea, se usucă măduva planetei. Ecuația: creștinismul = iubirea oamenilor, arată ținuta înaltă, stilul de umanitate al Bisericii. Ea, ca o mamă duioasă, și-a deschis inima, larg, în fața durerii omenescii. Ne cunoscând ce-i răgazul, ochiul ei a fost pururea neadormit, mâna ei veșnic gata de-a alina suferințele, și-a ogoi gemetele celor căzuți pe drumurile nepăsării. Iubirea creștină e mai presus de considerațiile de clasă, neam sau rasă; ea este o forță centrifugală, întinzându-și balsamul, tămăduitor până unde a lăsat Dumnezeu om și durere.

Mântuitorul, sub chipul bunului Samaritean, ne-a învățat ce-i iubirea legând ranele celui căzut între tâlhari. Durerea omenească l-s'a înfățișat sub atâtea fețe, sub atâtea culori mohorâte, încât a arătat cea mai largă milă, ce s'a pomenit vreodată pe pământ. Curățește bubele negre ale leproșilor. Vindecă pe soacra lui Petru de friguri. Inzdrăvește pe slăbănog, paralizic și ciung. Femeia cu scurgere de sânge l-i atinge, în taină, poala hainei și se însănătoșează. Deschide ochii orbilor; Desleagă limba surdo-mutului. Tămăduiește pe sluga sutașului și lipește urechea lui Malhus. Scoate dracii din sufletele chinuite ale demonizatorilor. Trista și înspăimântătoarea lor stare e sguduitor dramatizată de Sf. ev. Marcu (5 1—20).

vestea minunatelor tămăduiri se lățește, departe, peste hotarele Palestinei. Abgar Uchama, Domnul Edesei, scrie lui Iisus — dacă mărturia lui Eusebiu e vrednică de crezare — că este grav bolnav și-l roagă să vină la el pentru a-l vindeca.

Asemenea pilde au fecundat sufletele înflăcărare ale ucenicilor. Punându-le în fața ochilor exemple vii, Mântuito-

rul le dă putere de a „vindeca toată neputința și toată boala”, precum și porunca expresă: „Pe cei bolnavi vindecați. Pe cei leproși curățiți... Scoateți dracii”.

Misiunea apostolilor în lume constă în împlinirea operei de tămăduire trupească și sufletească. Ei au fost crainicii iubirii între neamuri. Luminați de harul credinței, fac cunoscută lumii mila, coborâtă din ceruri de Fiul Omului.

Ioan și Petru tămăduiesc pe ologul, ce cerea milostenie la poarta templului.

Petru vindecă pe Ene, Pavel un olog. Din râvna sfântă de a împărți milostenii și a cerceta tot felul de bolnavi, ucenicii Domnului aleg diaconi și diaconice, drept ajutor. Agapele au fost adevărate ospete duhovnicești. Câtă amărăciune a încercat sufletul Psalmistului, când zice: „Ocara apasă inima mea și mă istovește; așteptat-am milă, dar în zadar; mângăitori am căutat, dar n'am aflat. (Ps. 68, 24). Atunci lipsia din lume dragostea.

Chiar din epoca apostolică se infiripează locașuri de rugă și așezăminte filantropice. În timpul imediat următor acestea ajung la o stare înfloritoare. Bătrânii își petrec liniștea ultimelor clipe în azilurile de pe lângă biserici. Bolnavii sunt îngrijiți de mâna mângăitoare a slujitorilor altarelor. Orfanii și văduvele își găsesc adăpost sub scutul ocrotitor al Bisericii, săracii masa mîlei întinsă. Pruncii găsiți sunt crescuți și înfiați de Biserică. Iubirea creștină și-a imprimat vizibil, pecetea pe toate instituțiile filantropice, care mărturisesc spiritul umanitar, de creștinească dăruire a Bisericii. Pretutindeni a învins iubirea.

Viețile sfinților sunt bogate pilde de caritate creștină, dovedind ce fapte și cât suflet a curs pentru izbăvirea semenilor din ghiarele durerii. Nu e nimic mai nobil decât să te adâncești în viața oamenilor și să le îndulcești suferințele. Și tocmai aceasta a fost nevoița sfinților.

Sf. Vasile cel Mare a făcut un spital pentru leproși, pe care-i numea frații săi.

Sf. Ambrozie a topit vasele sfinte ca să aibă cu ce răscumpăra pe robi. Pentru el sufletele vii erau mai prețioase decât vasele bisericicești.

Sf. Martin de Tours, după ce și-a împărțit toată averea la săraci, într-o iarnă, a întâlnit

un sărac pe jumătate gol, tremurând și aproape înghețat. „Repede taie peșterina sa în două și dă o jumătate celui gol”. (După Farrar). Unii monahi s'au vândut pe sine, numai ca să procure bani pentru bolnavii din spitalele mănăstirești. Mai mare dragoste ca aceasta nu este.

Neamul nostru, mai încercat decât Iov, a crescut în școala durerii cu potirul jertfei în mâini, silit prea des să-l soarbă. Biserica i-a fost tovarășul de luptă și râvnă, dar și geniul ocrotitor, azilul de pace și de mângăiere, măslinul roditor din care a curs untdelemnul tămăduirilor pe rănile lui deschise. Slujitorii altarelor, smeriții monahi, sfioasele călugărițe, au pipăit cu sufletul „toată boala și toată neputința” Neamului. Bisericile și mai ale mănăstirile au fost focare de cultură sufletească și de viață pioasă, dar și locuri de găzduire, aziluri și chiar spitale (Sf. Pantelimon, Sf. Spiridon, Mărcuța).

Legată organic de ursita Neamului, Biserica a trecut prin aceleași vremuri de restriște și a simțit aceleași clipe de înălțare. Convergența lor istorică se vede în lumina războiului actual. Luptăm pentru pământul nostru sfânt, dar și pentru cinstita cruce. Biserica, la rândul ei, luptă pe toate fronturile, cu puterea celor mai calde rugăciuni, implorând pe Atotputernicul „să dea putere, tărie și vitejie oștei celei numite cu nume creștinesc și să întărească brațul ei asupra dușmanilor”, pre-

cum și să „trimită urgie, mânie, supărare și îngeri răi asupra tuturor păgânilor”. Călugărițele noastre, înregimentate în rândurile Surorilor de caritate, dau cea mai creștinească îngrijire răniților. Preoții — adesea învinuiți de si-barism — înscriu pagini de glorie, în primele linii, alături de ostașii Țării, conduși de Mareșal pe calea minunilor. Alții, repartizați la spitalele de campanie, roagă pe Dumnezeu milelor și al îndurărilor „să contenească boala, să slăbească toată patima și toată neputința, să potolească fierbințeala, să tindă mâna s'a cea tare și să ridice din patul durerii” pe ostașii, ce-au dăruit Patriei ultima lor picătură de sânge. Crucea și patrafirul sunt arme mai puternice decât tunul și baioneta. Ele servesc numai aceluia care cred. Puterea rugilor face minuni prin gura slujitorilor altarelor. Părintele Alexandru Fodor — cel mai modest frate întru Hristos pe care îl cunosc — a fost învrednicit să facă și să vadă minuni. Ziarele le-au înregistrat în amănunte patetice.

În cartea vieții, Bunul Samaritean înscrie numele smeritului slujitor, care s'au plecat să lege rănile „celui mai mic”, întinzând granițele milci până la inima oamenilor.

Opera samariteană este cea mai strălucită față a Bisericii. Ea este clădită pe realități. Nimic nu e mai real decât durerea, nimic mai nobil ca alinarea ei.

Pr. Gh. Onețiu

Apelul „ASTREI” pentru muncă

„Astra”, în misiunea ei binecuvântată pentru neam, a primit dela Consiliul de Patriarh o importantă subvenție, prin care va putea contribui într-o largă măsură la realizarea programului ei patriotic.

În scopul acestui apelează la munca și interesul fiecăruia, prin circulara pe care o redăm în următoarele:

Îndată după primirea acestei circulare veți binevoi așa-dar să convocați comitetul despărțământului pentru a discuta și a preciza următorul program de muncă pentru anul acesta (vara, toamna, iar na și primăvara viitoare):

1. Pentru cinstirea și ajutarea eroilor neamului și a familiilor lor:

1. Veți lua măsuri ca fiecare cerc cultural să aibă o Carte a Eroilor din Războiul Reîntregirii, în care vor fi consemnați toți cei care și-au dat viața pentru restabilirea onoarei Neamului și restituirea trupului sfârticat al Țării, în hotarele lui firești. Se va lipi în această Carte o fotografie a fiecărui erou, i se va face apoi o scurtă biografie, amintindu-se mai ales faptele de pe câmpul de onoare.

Veți studia posibilitatea răspândirii acestei inițiative în
continuare în pag. 4-a

O pioasă pomenire

S'au împlinit 5 ani de când a trecut la cele vecinice, Episcopul Armatei Dr. Ioan Stroia. Cu cât timpul caută zi cu zi să adauge la vâlul uitării, cu atât mai mult ceice l-au cunoscut se străduiesc a-l readuce pe planul pilduitor al marilor ctitori de așezăminte de binefaceri.

Mormântul Episcopului Dr. Ion Stroia, ce străjuiește Mănăstirea „Sf. Ioan Botezătorul”, a cătorie proprie, este pildă vie și grăitoare a dăruitorilor și sprijinitorilor Bisericii în general și al Eparhiei noastre în mod special.

Iată de ce pomenirea lui, totdeauna prilejuește clipe solemne și numele lui străbate peste zile și ani ca să îndrumeze pașii tuturor spre fapte neperitoare.

În ziua de 24 Iunie c., se prăznuiește hramul Mănăstirii, s'a făcut și pomenirea regretatului Episcop Dr. Ioan Stroia. Dacă împrejurările grele prin care trecem, au fost potrivnice unei manifestări religioase mai fastuoase, dragostea și recunoștința purtată Episcopului ctitor s'a arătat și n ca-

drul restrâns cu care s'a cinstit pomenirea lui.

După sf-ta Liturghie, săvârșită cu evlavie și suflet de P. C. prot. Al. Baba și C. păr. T. Ciuruș, s'a slujit parastasul de pomenire la mormânt, în prezența tuturor preoților dela centrul Vicariatului și a unui grup select de admiratori a celui adormit în Domnul.

În cununa de pomelnic s'a împletit și numele marelui ierarh Nicolae Ivan, ce-și doarme somnul de veci sub cupola Cătedralei noastre. Era o înfrățire de pomenire deplin justificată: unul s'a eternizat prin binefăcătoarea păstorie a Eparhiei iar altul prin ctitoria ce mărturisește credința și jertfelnicia sa. Am văzut cu ochii sufletului cele două morminte ca două făclii ce luminează bezna vrăjmașilor omenești și m'am odihnit pe credința, că țărâna lor se va ușura de povara despărțirii ce astăzi o poartă.

A fost această pioasă pomenire nu numai un act de recunoștință, ci și un izvor de nădejdi ce nu rușinează nici odată.

C.

Apelul „Astrei” pentru muncă

(urmare din pag. 3-a)

toate comunele de pe teritoriul despățământului.

Cu prilejul adunărilor generale, sau al unor festivități anume organizate, veți lua dispoziția oficerii de parastase pentru eroii, fie numai din comuna în care descindeți, fie din mai multe comune, preamărind în cuvântările rostite sacrificiul celor căzuți pentru Patrie. Veți distribui la aceste festivități din partea ASTREI, pentru familia celor răposați, Acte de Recunoștință Națională. Aceste acte vă vor fi trimise la timpul său, la cerere, de către Centrala noastră.

2. Veți lua dela Comitetul județean al Consiliului de Patronaj informații privitoare la numărul și situația invalizilor din județ care ar putea fi ajutorați sau reeducați cu mijloacele și metodele încercate de noi. Ne gândim îndeosebi la oragnizarea, după modelul școalelor țărănești, a unor cursuri de grădinarit, de împletit sau de alte îndeletniciri potrivite nevoilor locale. Vă rugăm să ne comunicați și sugestiile d-voastre previtoare la acest punct.

3. Cu prilejul adunărilor generale, a descinderilor la sate sau a festivităților organizate de d-voastră, veți omagia, printr-o mențiune specială, persoanele care s'au distins într'un mod deosebit prin hărnicia sau spiritul de jertfă pe care l-au avut în aceste momente grele (ne gândim de ex. la femei care și-au întreținut familia și gospodăria în lipsa soților plecați, la cei ce ajută familiile celor mobilizați, la confecționarea de îmbrăcă-

mente sau la trimiterea de ajutoare pentru cei de pe front, la subscrierile pentru împrumut sau cu prilejul altor apeluri, făcute de țară, etc.).

II. Pentru ocrotirea familiei:

1. Cu prelejul adunărilor generale, sau a unor festivități, anume organizate în acest scop, veți organiza expoziții de copii, premiind mamele cu copiii cei mai curați și sănătoși.

2. Veți acorda premii sau mențiuni familiilor cu copiii cei mai numeroși și mai bine îngrijiți din comună.

3. Veți premia de ascmenea, sau veți menționa, gospodăriile cele mai harnice și mai bine întreținute.

III. Școale țărănești:

Fiecare despățământ al Astrei trebuie să organizeze, în toamna sau iarna viitoare, una sau mai multe școale țărănești pentru bărbăți sau femei, care rămâne cel mai bun mijloc de ridicare a țărănimii noastre. Se va studia posibilitatea inițierii, după modelul școalelor noastre țărănești, de cursuri speciale, adaptate nevoilor locale și se va da o atențiune specială îmbrățișerii meseriilor, fie prin indemnul în descinderile d-voastră la sate, fie prin organizarea de cursuri speciale pentru perfecționare, după modelul școalelor noastre țărănești, fie prin găsirea unor posibilități de ajutorare a ucenicilor.

Cam acestea ar fi cadrele în care s'ar desfășura programul în acest an. Firește munca

INFORMAȚIUNI

UN AN DE LUPTĂ. La 22 Iunie c. s'a împlinit un an de când neamul nostru aduce cea mai curată jertfă, floarea Țării, pentru nimicirea dușmanului pângăritor de Altare și hotare. Această jertfire conștientă și pilduitoare se încadrează în trecutul nostru de veacuri când am înfruntat cu bărbăție hoardele barbare. Și acum ne apărăm glia strămoșească și libertatea națională, dar în același timp mântuim civilizația și cultura creștină a Europei.

Porniți în iureșul jertfirii, mergem hotărâți înainte știind că și dreptatea omenească dar mai ales Dumnezeu cel atotdrept, vor răsplăti jertfa noastră. Este aceasta convingerea satornică mărturisită de atâția eroi și mucenici și propo-

veduită de toată suflarea românească.

★

Facultatea teologică din Cernăuți a fost în zilele acestea, inspectată de organele Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor și s'a constatat un vădit progres cultural, ordine și disciplină. S'au adus vii mulțumiri atât corpului profesoral, cât și studenților, pentru demnitatea cu cari onorează acest focar de cultură creștină.

Ne bucurăm din suflet pentru tot cuvântul bun și drept, ce se aduce Facultății teologice din Cernăuți, dela care mulți s'au hrănit sufletește.

★

Redacționale. Incepând cu numărul acesta, gazeta noastră „Renașterea”, va apare tot la două săptămâni, până la 1 Septembrie e.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 294—1942.

1—3

Nr. 325—1942.

2—3

CONCURS

Se publică concurs pentru postul de paroh devenit vacant din parohia Cristești, cu termen de 30 zile dela întâia apariție în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salariul dela Stat, conform calificației candidatului ales și numit și a anilor lui de serviciu.
2. Locuință în natură.
3. Uzufuctul alor cca 800 stj. suprafață fânaț și 400 stj. arător.
4. Contribuție în natură de cca 70 ferdele grâu, pri porumb dela credincioși.
5. Onorariile stolare obișnuite.

Concurenții își vor înainta cererile la Veneratul Vicariat din Alba Iulia, în termenul arătat mai sus. Iar pentru a face cunoștință cu credincioșii se pot prezenta în parohie, în timpul reglementar.

Cristești, la 14 Iunie 1942.

Of. protopop. în înțelegere cu Consiliul parohial din Cristești:

Protopop, Iosif Pop

tradițională pentru luminarea poporului, pentru cultivarea patrimoniului etnic (tradiții, port, dans, cântec, etc.) întrebuintând mijloacele încercate până acum (conferințe, bibliotecă, etc.) se va continua cu aceeași sârguință.

Președintele „Astrei”
ss. Dr. Iuliu Moldovan

CONCURS

Pentru întregirea parohiei Mogoș-Miclești, protopopiatul Lupșa, devenită vacantă, să publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Preotul numit va beneficia de următoarele venituri:

1. Salar dela Stat conform calificației;
2. Casă parohială nouă, cu dependențele necesare, și grădina;
3. Sesiunea parohială 4 jug. fânaț și cimitirul cu pomi;
4. Stolele obișnuite, și cari se vor fixa din nou prin consiliu în conformitate cu scumpețea la zi, în conțelegere cu noul preot.

Candidații își vor înainta, în termenul fixat, cererea cu actele regulamentare Veneratului Consiliu Vicarial, apoi cu avizarea scrisurii Oficiului să pot prezenta în parohie ca să facă cunoștință cu credincioșii.

Baia de Arieș, la 7 Mai 1942.

Oficiul protopopesc în conțelegere cu consiliul parohial.

Protopop Vasile Șpan

Poșta Redacției.

Pr. A. N. din V. Am primit. Asifel de articole sunt foarte bine venite. Trimite și restul și va apare în foileton. Răspundeți dacă aveți studiul terminat, pentru a nu întrerupe publicarea.

Pr. L. D. din C. T. Articolul, cules pentru tipar. din lipsa spațiului, a rămas pentru Nr. următor.

TIP. ALBA — CENZURAT